

Davant de les eleccions municipals i autonòmiques del 27 de maig:

VOT CLASSE CONTRA CLASSE

Les eleccions legislatives del 14 de març del 2004 van suposar un punt d'inflexió de la situació política de l'Estat Espanyol que va permetre acabar amb vuit anys negres de governs PP. En elles van cristal·litzar les mobilitzacions obreres disperses contra la política d'Aznar, la força expressada sense continuïtat en la vaga general del 2002, els resultats de les immenses manifestacions del 2003 contra la intervenció imperialista a Iraq i la reacció massiva de la classe obrera i la joventut davant de la gran mentida del govern Aznar sobre els atemptats d'Atocha de l'11 de març del 2004.

Sobre la base d'una gran desmoralització de masses provocada per la política privatitzadora i antiobrera dels governs del PSOE, el PP va disfrutar de vuit anys (dues legislatures) de permanent ofensiva contra les condicions de vida dels treballadors, d'abaratiment dels acomiadaments i de l'atur, de precarització del 'mercat laboral', de reducció dels salaris reals i de les pensions, de privatitzacions del patrimoni i dels serveis públics, de reducció dels impostos al capital i augment dels que recauen sobre els assalariats, d'enfortiment repressiu, d'atacs feroços i humiliacions creixents davant de qualsevol reivindicació, per petita que fóra, de les nacionalitats que combaten activament per la seua autodeterminació, especialment Euskadi i Catalunya. Com una ironia del destí, el govern d'Aznar-PP va ser agranat per les masses, en els carrers i les urnes, amb una ràbia acumulada que va explotar precisament després d'un atemptat terrorista. Atemptat en què l'aparell de l'Estat va creure trobar la gran ocasió per a reforçar el seu govern, tan acostumat com estava a utilitzar l'excusa del terrorisme per a avançar amb noves mesures reaccionàries i repressives.

En aqueixes últimes eleccions legislatives, des de cada racó dels cinturons industrials de Barcelona, Bilbao, Madrid, Saragossa, València, La Corunya,...., des de cada poble o barri del proletariat agrícola d'Andalusia o Extremadura, la classe obrera de tot l'Estat Espanyol va utilitzar el vot massiu al PSOE com l'únic ariet útil que en el terreny electoral posseïa per a tirar a baix l'odiós govern del PP. Va utilitzar el PSOE, aqueix partit nascut de la nostra classe, però amb una més que llarga tradició de traïció sistemàtica des de la segona dècada del segle passat i que en l'actualitat té tan debilitades les seues arrels amb els treballadors que pràcticament només es relaciona amb ells a través de la burocràcia d'UGT i dels processos electorals.

Però, i com no podia ser d'una altra manera, la derrota que la classe obrera va infligir al PP, el partit de la burgesia espanyolista, el 14 de març del 2004, ha sigut convertida per la direcció burgesa del PSOE en un nou govern antiobrera que en els tres anys que porta en exercici s'ha esforçat en continuar la política de l'anterior: ha abaratit encara més els acomiadaments i els salaris, aprofundit dissimuladament i amb la complicitat de les cúpules sindicals la precarització i condicions de treball, reforçat les mesures d'expulsió dels immigrants 'il·legals', respectat i ampliat el finançament públic de l'ensenyament privat, facilitat la continuïtat de la monstruosa especulació immobiliària... En allò tocant la qüestió nacional, que una vegada i una altra es converteix en el centre de tota la política de l'Estat Espanyol, el govern de Rodríguez Zapatero no ha canviat res. S'ha burlat de Catalunya dictant-li el nou estatut d'autonomia i, fonamentalment, ha mantingut tot el patrimoni repressiu i antidemocràtic implantat pel PP amb el consens del PSOE en l'oposició: lleis antiterrorista i de Partits polítics, Codi Penal reforçat, tribunals especials (Audiència Nacional), dispersió de presos bascos, etc. Amb de Juana Chaos, el govern del PSOE ha instal·lat el delictes d'opinió amb l'objectiu explícit d'evitar que un pres que ha complert la condemna sortís al carrer com qualsevol altre i ha permès que se l'alimente a la força en condicions que en altres països les

anomenades 'organitzacions de drets humans' consideren com a tortura.

Aquest govern va iniciar el seu camí executant una victòria de les masses: la retirada de tropes a Iraq...per a, tot seguit, reforçar les d'intervenció imperialista en Afganistan i, més tard, enviar noves tropes imperialistes espanyoles al Líban, en ajuda d'Israel i els Estats Units. El 'buen talante' de què galleja Zapatero ha mostrat en aquests tres anys tot el seu contingut i els seus límits: ha servit per a desmobilitzar la classe obrera, ajudat pel respir que li han concedit les direccions sindicals, mentre els salaris i les pensions continuen perdent poder adquisitiu, la vivenda s'ha posat a un nivell inabastable i centenars de milers d'immigrants continuen sotmesos a la il·legalitat i la sobreexplotació. I tot això simultani a uns beneficis històrics de la banca, les constructors, les energètiques, telecomunicacions....

Quant a les 'promeses de pau' per a Euskadi, el govern de Zapatero no ha sigut capaç ni de portar avant el seu propi pla de negociacions amb ETA, malgrat que aquesta organització està disposada a seguir els passos de l'IRA, és a dir, està presta a establir les condicions de rendició de la seua lluita armada sense sortida lliurant en el mateix acte els drets de l'autodeterminació de tot el poble basc.

El 'tarannà' espanyolista del govern de Rodríguez Zapatero aconsegueix precisament en aquests dies i enfront d'aquestes eleccions el seu punt àlgid: Batasuna contínua il·legalitzada, a Abertzale Sozialistak se li ha denegat la inscripció com partit, segueixen tancats i confiscats els periòdics i tavernes abertzales i un total de 386 llistes electorals municipals basques han sigut declarades il·legals per 'contaminació ideològica'. En el País Basc, les condicions 'democràtiques' en què van a desenvolupar-se les pròximes eleccions estan ben resumides en aquestes cíniques declaracions de Conde-Pumpido, fiscal general de l'Estat a les ordres directes del govern:

«El fiscal general del Estado, Cándido Conde-Pumpido afirmó ayer que «tal vez se ha ido demasiado lejos» con la ilegalización de las 386 listas de las agrupaciones de Abertzale Sozialistak (AS) y de acción Nacionalista Vasca (ANV), ya que hay algunos pueblos en los que no ha quedado prácticamente ninguna candidatura. «Es posible que nos hayamos pasado, pero ha colado» (La Razón, Madrid, 17 de maig de 2007).

Però si a Euskadi el marc electoral és un escarni, en la resta d'Estat Espanyol el caràcter mateix de les actuals eleccions no és molt més democràtic en realitat. D'una banda, tant els municipis com les 'autonomies' tenen les mans lligades per la Constitució de la monarquia: el seu marc d'acció està determinat en tot moment per les lleis de l'estat central, pels pressupostos que fa aprovar cada any el govern. Poden fer poc més que executar les polítiques d'aquell i discutir limitadament el repartiment dels seus propis pressupostos miserables. Són un engranatge menor de l'Estat dissenyat per a administrar la dictadura del capital sobre la resta de les classes, per a ser presó de pobles amb aparença 'democràtica'. A més, en els últims anys, i de manera absolutament generalitzada, la intervenció municipal s'ha convertit en un abocador de corrupció urbanística, element indispensable per al desenvolupament de l'especulació als nivells que coneixem. I d'aqueixa corrupció, com demostren tots els casos que surten a la llum (Autonomia de Madrid, Marbella, Torrevella, etc.), no s'escapa cap dels partits que componen les institucions.

En aquestes condicions de falsa democràcia, d'una banda, i d'absència de partit obrer que pugui representar els nostres interessos o utilitzar al nostre favor les institucions de la burgesia, els treballadors i treballadores no podem esperar que del nostre vot resulten governs municipals o autonòmics diferents dels que ja coneixem en totes les seues variants: encara en els casos en què dotem de majoria els representants dels partits obrer-burgesos (PSOE i PCE), les direccions d'aquests partits es dedicaran a gestionar els interessos de la burgesia en el seu conjunt amb plena lleialtat a les seues institucions (veure els governs de González i Sabater, tripartits catalans, coalicions basques, centenars d'ajuntaments).

Però que això vaja a ocórrer no significa que, si és possible, ens haguem d'abstindre d'intervindre com a classe ni en aquestes eleccions ni en cap altre esdeveniment polític. Un fet és la traïció permanent i sistemàtica dels dirigents de l'únic gran partit que tradicionalment utilitzen els treballadors per a expressar-se electoralment i deformadament com a classe (el PSOE), traïció a què s'afegeix complementàriament la de la direcció del PCE, ja quasi en extinció i ocult davall una coalició (IU) amb minúsculs partits burgesos o petit-burgesos i més minúscules organitzacions 'd'esquerra' que cobreixen la seua fidelitat al capital. Però un altre fet és la lluita de classes viva, que en cada terreny només pot exercir-se utilitzant les organitzacions que existeixen.

Des que va ser expulsat del govern, el gran partit burgès espanyol, el PP, flanquejat per la Conferència Episcopal, exerceix una pressió extraordinària, quasi histèrica, contra el govern Zapatero.

No estan cecs: veuen que la classe obrera segueix desorientada sense esperar gens de bo del govern, encaixant nous cops, sense trobar el camí de substitució per un que defenga els seus interessos. La conjuntura és perfecta per a intentar revertir acceleradament la derrota del PP del 14 de març del 2004. Organitzades conjuntament entre la dreta política i la jerarquia catòlica, se succeeixen les manifestacions massives a Madrid i les campanyes mediàtiques frenètiques. Tota excusa val en la contesa. Des dels transvasaments hidrològics fins a les negociacions amb ETA, passant pels matrimonis homosexuals o l'assignatura d'educació cívica'. La negra reacció política i clerical milita activament, però no per a derrocar el govern per la seua política (que com el mateix PSOE al·lega, no es diferencia de la de qualsevol govern burgès 'de dreta' d'altres països) sinó per a tornar al poder directe, per a esborrar les conseqüències de les manifestacions contra la intervenció a Iraq i contra el PP, per a infligir un colp polític global a la classe obrera.

La burgesia comprèn bé el caràcter contradictori obrer-burgès del PSOE i el PCE: els utilitza per a desviar, bloquejar, o desactivar la lluita política del proletariat, per a governar quan no pot fer-ho el partit burgès directament o en solitari. Però el capital, com està demostrant en l'actual campanya, tampoc perd mai cap oportunitat de derrotar-los, perquè en ells derroten a qui té en l'actualitat el monopoli de la representació política, encara que indirecta i deformada, de la classe obrera de l'Estat Espanyol.

El Grup Germinal és massa petit per a presentar candidatures pròpies. Si poguera ho faria, utilitzant també aquest deformat terreny de la lluita de classes amb l'objectiu d'organitzar un nou partit de classe que materialitzarà fidelment els nostres interessos immediats i històrics, que lluitarà per acabar amb l'explotació capitalista i tot tipus d'opressió, que li discutirà als vells partits, lliurats a l'enemic, la confiança, la representació i la direcció del proletariat de tot l'Estat. Un partit el programa del qual se centrarà en destruir l'estat de la burgesia espanyola, imposar un govern obrer basat en les organitzacions de les masses controlades democràticament per aquestes i obrir el camí cap al socialisme, trencant les fronteres que s'erigeixen contra el desenvolupament de l'economia i contra els drets dels pobles. Un partit que lluitarà per la construcció dels Estats Units Socialistes d'Europa.

Si hi haguera alguna candidatura que creguérem que de manera més o menys aproximada s'encaminara en aqueixa mateixa direcció, demanaríem el vot per a ella. Però no sabem que existisca. La totalitat d'organitzacions (amb capacitat de presentació de candidatures) que es reclamen formalment de la construcció d'un

partit obrer revolucionari viuen en l'interior de l'organització interclassista IU, les llistes de la qual són un embolic d'organitzacions alienes a la classe obrera (verds, nacionalistes, humanistes...) cobrint el PCE agonitzant.

En aquestes circumstàncies només queda l'opció que els treballadors utilitzarem en les legislatives del 14 de març del 2004: el vot classe contra classe per a enfrontar electoralment el colp polític que ens prepara la burgesia. És a dir, el vot al partit obrer que es presente en cada ajuntament o autonomia sense coalició amb monstres burgesos o petit-burgesos. De fet, en nombrosos casos no serà possible votar ja que, com explicàvem abans, el PCE renuncia en tot el territori de l'Estat Espanyol a presentar-se sense coalicions interclassistes i en alguns casos també el PSOE ha realitzat aliances amb organitzacions burgeses o petit-burgeses que impediran als treballadors expressar un vot classista a les seues candidatures.

En tot cas, unes eleccions no són més que un limitat i molt puntual espai de la lluita de classes. L'endemà totes les nostres reivindicacions seguiran pendents. Tots els nostres problemes per resoldre. La pèrdua de poder adquisitiu, l'ocupació precària o absent, els drets econòmics, socials i polítics negats als treballadors immigrants, la vivenda inassequible, els impostos creixents per a alimentar l'Estat monàrquic, l'opressió nacional contra bascos catalans, gallecs, valencians..., res canviarà si no prenem nosaltres mateixos, amb els nostres propis mètodes i organitzacions, la lluita per millorar el nostre destí. Som la classe social majoritària i la nostra única esperança està en construir un nou partit obrer revolucionari, que forme part d'una Internacional obrera revolucionària i que ens servisca per a centralitzar el nostre moviment i el de tots els treballadors de tots els països, per a mobilitzar l'enorme potencial de força que posseïm, per a acabar amb la decadència de la civilització i la barbàrie a què ens porta el poder del capital.

Grup Germinal – En defensa del marxisme

València, 21 de maig del 2006

Per a contactar amb nosaltres;
germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: <http://grup-germinal.org/>